

23 mei ➡ 13 juni

Documentairedag verplaatst naar 13 juni

Na een uitgebreide organisatie van de documentairedag bleken wij toch iets naïever dan we wellicht zelf hadden gedacht. Doordat het aantal AF-meldingen in de eerste week al direct 50 betrof en het aantal aanmeldingen 20 hebben we direct de datum in overleg met betrokkenen kunnen verzetten.

Natuurlijk wisten we ter dege dat het een vrij weekend was als verlengstuk van Hemelvaartsdag. Het leek ons juist een goede datum - maar de waarheid bleek dus anders. We zouden beiden in Nederland zijn en geen zorggasten (kunnen) opnemen dat weekend.

De plannen lopen anders. Dit nieuwe weekend van 13 juni hebben we oppas en nog geen zorggast op de agenda. Maar dat kan morgen veranderen hier. Veel goede berichten over de ver-

anderde datum komen al binnen. Veel van de mensen die in de film van Aristos voorkomen, zullen nu ook liefelijk aanwezig zijn.

Het programma biedt naast de vijf korte en langere documentairefilms ook ruimte voor ontmoetingen en verrassingen. Wij hopen natuurlijk dat u de tijd heeft om te komen.

De in Australië woonachtige Kees Brusse heeft een film gemaakt waarin hij zelf figureert.

"Vader is zo stil de laatste tijd" is grotendeels in Australië gemaakt, is een persoonlijke ontdekkings-tocht naar ouder worden. Met humor, warmte en zeldzame eerlijkheid wordt een beeld geschetst van de eenzaamheid en de angst, maar ook van de kracht en de schoonheid, die horen bij het ouder worden.

Kees Brusse, bekend acteur en filmmaker, speelde duizend verschillende gezichten en karakters. "Geen rol zo groot of

Kees draaide er zijn hand niet voor om", zo vertelt Machteld Blickman een goede vriendin van Kees.

Vorig jaar investeerde hij geld in zijn eigen film, waarin hij geen rol meer speelt, maar zichzelf laat zien als man van 77 jaar, die bewust de ouderdom in de ogen kijkt.

Entrée

De mensen die zich al hebben opgegeven hebben inmiddels voor het grootste deel al een entrée-bevijs gekregen. Mocht 13 juni niet uitkomen, dan krijgt men het entreegeld uiteraard terug.

Zie voor het volledige programma pagina 5 van deze nieuwsbrief. Daar vindt u ook de manier om u op te geven. Let wel: u kunt ook op de 'bonnefoi' komen, maar voor de organisatie is het vele malen handiger als u zich van tevoren opgeeft. Dan weten wij hoeveel plaatsen bezet zijn. ♦

Voor de vele 'debutant-lezers' van deze nieuwsbrief. Dit zijn dus Aristos & Gerrit.

03130 Montcombroux les Mines
Frankrijk

Tel. (+33)-(0)470-996454

Fax (+33)-(0)470-996289

E-mail: mijnsheerenland@online.fr

Web site: www.mijnsheerenland.com

Ingeschreven bij de KvK Amsterdam onder nr. 41216637 en fiscaal gerangschikt, art. 24, lid 4.

Giro: 7.53.42.43

t.n.v. St. Mijnsheerenland
te Mijnsheerenland

Vakantieweek op Les Gaillards met een zorggast

Als zorgverlener heb ik ruim 25 jaar in en voor reguliere zorginstellingen in Nederland gewerkt. In januari/februari werd ik gevraagd mee te gaan naar Les Gaillards. Voordat ik ging, wist ik er weinig van af. Al vanaf het moment dat we met de ambulance gingen, viel de ontspannen manier van omgaan me op.

MARJAN VAN GALEN

Het verblijf op Les Gaillards kenmerkt zich het meest doordat bijna alles kan en anders wordt er een manier bedacht om het wel mogelijk te maken. Allerlei uitstapjes kunnen en ook om het landhuis heen zijn leuke zitjes en ruimten om van alles en nog wat te doen. De maaltijden zijn zeer smakelijk en afwisselend, hierbij is ook alle gelegenheid voor een goed gesprek en/of lol maken. Als je dit bovenstaande leest, zou je kunnen denken dat de gastheren Aristos en Gérard zich laten gebruiken. Dat is beslist niet zo!

Van zowel de zorggast als de meegenomen hulpverlener of vrijwilliger wordt ook een bepaalde instelling verwacht. Het is vakantie en dus even loskomen uit de dagelijkse sleur,

Marjan helpt Christel bij het mondspoelen in de serre.

maar tegelijkertijd stilstaan, nadenken en praten over wat er met je gebeurt en gaat gebeuren in de nabije toekomst. Alle oplossingen kunnen je niet aangereikt worden, maar het kan wel een handreiking zijn. Als hulpverlener moet je hier ook aan mee willen en kunnen doen, anders hoor je hier niet thuis.

Behalve voor de zorggast wordt er ook rekening gehouden met jou, zodat je ook even aan jezelf toekomt. Het grootste verschil met zorg thuis en hier op Les Gaillards is de ruimte die men krijgt om van alles te ervaren, op het door jou gekozen moment.

Meerwaarde

Voor de lichamelijke verzorging is alles bij de hand wat nodig is of nodig zou kunnen zijn.

Daar ligt dus de meerwaarde ook niet in, maar meer om in een open ontspannen veilige omgeving je gevoelens te kunnen uiten. Voor mij als hulpverlener was het heel bijzonder om dit mee te mogen maken. Het maakt dat ik ook zelf weer eens stilsta bij alle facetten die bij het leven horen. ♦

UITSPRAKEN IN HET GASTENBOEK

Alle bewondering en respect voor jullie liefde voor het leven in al "zijn" aspecten. Het is me duidelijk geworden waar Les Gaillards voor staat: "Carpe Diem en Memento Mori".

Lenny van Duin

De rust heerst en is voelbaar. We hopen dat jullie het volhouden.

Jan & Marja

COLOFON

Internet

De Stichting Mijsheerenland heeft een eigen adres op Internet in vier talen (NL, FR, EN, DU):

www.mijnsheerenland.com

De site staat ook nog op een tweede plaats die soms sneller is:

<http://mijnsheerenland.free.fr>
(inderdaad zonder www)

Cursussen en dergelijke staan op de eigen site van Les Gaillards:

<http://lesgaillards.free.fr>

Berichten kunnen worden gestuurd naar:

bestuur@mijnsheerenland.com
of
mijnsheerenland@online.fr

als het de Stichting betreft. Zaken die uitsluitend de site betreffen naar:

webmaster@mijnsheerenland.com
Persoonlijke berichten voor Aristos en Gerrit naar:
lesgaillards@online.fr

Het **post**adres in Nederland is: **Stichting Mijsheerenland Laan van Moerkerken 21 3271 AH Mijsheerenland**

Houdt er wel rekening mee dat het even kan duren voordat de post is doorgestuurd.

Het postadres in Frankrijk is zo simpel dat veel mensen betwijfelen of het juist is:

Stichting Mijsheerenland Chateau Les Gaillards 03130 Montcombroux les Mines Frankrijk

Telefonisch zijn we bereikbaar onder de volgende nummers:

0033-470 99 64 54

(fax) **0033-470 99 62 89**

Bijdragen voor deze nieuwsbrief zijn welkom. Stuur uw bijdrage per email of anders via de post op een diskette. Of uw bijdrage geplaatst wordt is uiteraard aan de redactie.

In Memoriam

Hélène Perron-Daniël

Hélène was van het begin van ons verblijf in Frankrijk regelmatig op het 'château' te vinden. Eerst als lid van het plaatselijke koor. Zij was direct bereid om haar krachten te geven aan de Franse 'dochter'-stichting van de Stichting Mijsheerenland, de Association Dominium. Zij werd de secretaris. Helaas heeft zij - omdat zij toen al werd getemperd in haar energie - haar bereidheid nauwelijks in daden kunnen omzetten. Zij verhuisde naar zuid-Frankrijk voor meer warmte in de laatste periode van haar leven. Op 12 januari jongstleden mochten zelfs de talloze chemokuren en bestralingen niet meer baten. Wij hebben haar met een pelgrimslied 'uitgezwaaid'. Wij wensen Robert sterkte om het laatste stuk opnieuw als vrijgezel te (moeten) leven.

Gastenboeken I & II zoek

Helaas bleek voor het maken van het jaarverslag dat de beide gastenboeken I & II na de Donateursdag in 2002 zijn zoekgeraakt.

Mocht iemand een idee hebben waar ze zijn - heel graag een seintje. De gastenboeken worden tot op heden consequent bijgehouden. Het betekent voor het huis Les Gaillards een goed historisch overzicht, voor de Stichting Mijsheerenland een aantoonbaar gastenaantal en voor onszelf een inspiratiebron. We hopen dat ze boven water komen. ♦

Pelgrims op weg

Ook dit jaar zullen weer velen de stoute (= moedige) bergschoenen aantrekken om op pad te gaan. Het is wederom een heilig jaar van St. Jacques in Santiago de Compostella. ♦

In Memoriam

Jelle van der Vlucht

Hoewel leeftijd er niet toe doet, blijft het toch moeilijk om er aan te wennen dat iemand van 33 jaar al uit dit leven moet stappen. Jelle moest strijd leveren tegen de kanker en was al bij voorbaat de verliezer. Hij vond het heel erg moeilijk om de strijd aan te gaan onder deze omstandigheden. Wij zijn heel blij dat wij hier in Frankrijk de bijna allerlaatste weken van zijn leven samen met zijn vriendin en steun en toeverlaat Bianca hebben mogen beleven. Die weken waren intensief en heel goed.

Wij zijn ook blij dat Jelle's huisarts hem zijn "adembenemende barmhartigheid" heeft gegund in de vorm van euthanasie op 5 maart jongstleden. Bianca moet er weer "alleen" tegenaan. Wij wensen haar veel goede vrienden en kracht.

Hoezo bijzonder?

Enkele notities over het alledaagse leven

Wij als Gaillards worden constant opgevrolijkt door kaartjes, brieven, emailtjes en telefoontjes over het bijzondere karakter van ons werk. Dat is natuurlijk ontzettend leuk en een goede hart onder de riem. Heel af en toe komt er echter ook commentaar. Dat is ook goed wat ons betreft, want wij zijn natuurlijk ook slechts gewone stervelingen met onze eigen beperkingen.

ARISTOS

Aanleiding tot dit stukje is een emailtje van iemand, die schreef dat ze zich regelmatig irriteerde aan het gebruik van het woord 'bijzonder' in onze teksten. Eerlijkheidshalve moet ik daarbij opmerken dat ik het mailtje eigenlijk niet begreep, maar het zeurde toch door in mijn hoofd. Het woord 'bijzonder' vond ik nergens in onze teksten terug. Wat werd hier bedoeld? We vonden dat natuurlijk vervelend en het gooide ons even op onszelf terug. Is dit commentaar terecht? Zijn wij bijzonder? Is ons werk bijzonder?

Gewoon?

Wij doen ons werk hier vanuit de volle overtuiging die inmiddels genoegzaam bekend mag worden verondersteld. Dat maakt ons echter niet tot speciale mensen of zo. Er zijn genoeg dingen die we niet kunnen of niet aankunnen bijvoorbeeld. Natuurlijk zijn er ook een heleboel dingen die we wel kunnen en die in het licht van de huidige samenleving als 'bijzonder' kunnen worden aangemerkt. Zoals het vrijelijk praten over de dood, over euthanasie, over het belang van het leven 'van dag tot dag',

over sexualiteit, over kunst, muziek en dans. Ook onze houding ten opzichte van de meer dan geregelde Nederlandse samenleving. Over de zorg of het gebrek daaraan hebben we uitgesproken standpunten. Dat alles maakt ons als personen echter niet bijzonder. Wij doen ons werk - soms slagen we daarin en soms niet. Iedereen die in wil (en kan!) stappen is welkom. Iedereen die zijn of haar prioriteiten elders legt, respecteren wij ten volle. Wellicht een nieuwe slogan voor ons:

"Fijn dat gewoon zo bijzonder kan zijn"!? ♦

Caroline een week vol maartse zon!

Onder het motto van 'niet-geschoten-altijd-mis' schreef een goede vriendin van Caroline of zij welkom was bij Les Gaillards. Caroline - een jonge vrouw waarmee het door haar MS snel slechter ging - was erg toe aan een weekje ertussenuit, aldus de vriendin. Welnu - zoals u kunt zien - is Caroline geweest en heeft haar eigen thuiszorg-begeleider meegenomen (rechts naast de foto). Het was een week vol zon - zo warm zelfs dat een picknick beneden aan het meer heerlijk was. Caroline wil graag terugkomen.

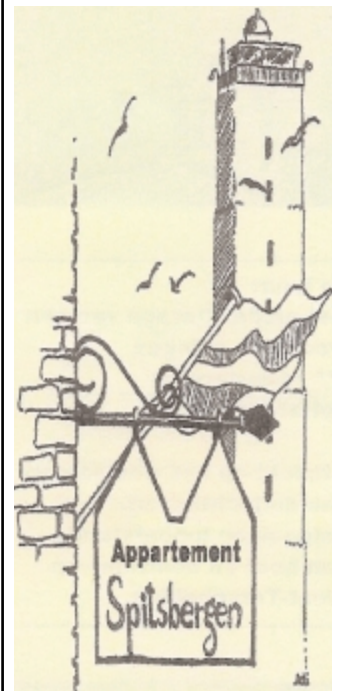
Verblijf Christel

Na nog geen jaar ziek te zijn, is Christel gedwongen de dagen in een elektrische rolstoel door te brengen. Dat elektrisch is haast ook al een te uitgerust voertuig, want zelf kan Christel - geveeld door ALS - nog maar nauwelijks slikken. Voor haar partner Lex betekent het meedelen in de zorg en voor de professionele begeleiding onder leiding van Marjan van Galen betekent het "zorg an-

ders" (zie de eigen bijdrage van Marjan). Ook in haar Nederlandse huis wordt Christel intensief begeleidt door broer, zus, moeder en zelfs neef - naast natuurlijk de thuiszorg. Dat dat niet gemakkelijk is, moge duidelijk zijn. Het is tenslotte niet vanzelfsprekend dat de familie een groot deel van de eigen tijd besteedt aan verzorging en begeleiding. Gelukkig kan Marjan ook af en toe de kuierlatten aantrekken. ♦

(advertentie)

Ooit een weekje lekker op Terschelling willen zijn? Geen zin in een hotel?

Hier is de kans voor een comfortabel appartement (op de 1ste etage) met alle luxe die u zich wenst.

Bel voor een booking naar:
tel. 0562-443162 of
fax. 0562-443050.

Buiten het hoogseizoen zijn ook midweek- en weekendbookingen mogelijk.

Kristal brak door Christel

Dat er gasten komen met ijzersterke tanden bewees mevrouw Christel, die bij de maaltijd de vorm van de tanden achterliet door een hap uit het glas te nemen. Even was het schrikken toen de resten glas in de mond waren achtergebleven. Toen bleek dat er niets bloedde en het slikken zo moeilijk ging dat er niets verdwenen was, konden we er lustig om lachen en er een foto van maken.

Terug naar de kern van het leven

Aristos en Gerrit bereiden zich voor op de kerst in hun Franse "Paradijs om te sterven"

Duizenden mensen kwamen er al op bezoek, een paar om te sterven, maar de meesten om zich te koesteren in de warmte van de Franse zon en de Nederlandse gastheren. Anderhalf jaar geleden bracht deze krant een reportage over medische ten dode opgeschreven patiënten die vakantie hielden in 'het paradijs om te sterven'. Het verhaal leverde een hausse aan reacties op. In datzelfde weekeinde werd de website van 'Les Gaillards' meer dan tienduizend keer bezocht. De storm aan reacties is gaan liggen. Aristos Bouïus (52) en Gerrit Schelling (48) bereiden zich nu in alle stilte voor op de nieuwe gasten, op kerst ook. Hun leven lijkt zwaar en hectisch, maar de beloning vergoedt alles. "Dit is een open samenlevinkje. Iedereen accepteert iedereen en we proberen anders met elkaar om te gaan dan buiten de poort gebeurt. Hier draait het om liefde, warmte en intimiteit. We leven waanzinnig intens. "Terug op de plek waar leven dood hand in hand gaan.

Door Milco Aarts

MONTCOMBROUX LES MINES, zaterdag.

EVEN GEEN ZIEKE mensen, geen vrijwilligers om ze bij te staan en ook geen cursisten aan de koor- of dansweken. Hel is rustig op het terrein van Les Gaillards. Ruisende bomen, geknorp van grint onder je schoenen, wolken aan een grauwe hemel en een roofvogel die lui op de wind meedrijft. Het gebouw oogt lichtelijk vervallen, maar ook statig en uitnodigend met zijn hemelsblauwe luiken bij alle ramen. Ooit deed het dienst als directiekantoor van een mijnwerkersassociatie. Mensen uit dit dorpje verdienen hun brood met graven in de aarde. In zekere zin doen de nieuwe eigenaren dat ook. Ze graven niet in de grond, ze gaan diep in de ziel.

Ria Mulder (47) loopt naar de deur die opengaat. Een klunten honden stort zich naar buiten, zwart en bruin, energiek en groot, het zijn drie Briards. Gevolgd door Aristos Bouïus en Gerrit Schelling. De begroeting is hartelijk. Geen hand maar een knuffel. In de keuken waar een op hout gestookt fornuis voor warmte zorgt, blijkt dat Mulder hier al vaak is geweest. Haar partner Wico kwam regelmatig naar "Les Gaillards". Afgelopen zomer overleed hij. "Ik kom om een periode af te sluiten", zegt ze rustig, terwijl ze over haar kop koffie heen kijkt. "Dingen moeten hun plaats krijgen, dan kan ik verdergaan."

De keuken is een grote, rechthoekige ruimte en oogt als een getemde chaos. Er is een bar op sinaasappelkistjes en een aanrecht op houten palen. Een oud gietijzeren fornuis staat naast een geïmproviseerd tafeltje met een vierpits gasstel.

Hier en daar ontbreken platen in het plafond. Op een lage plank staan veel glazen potten met bestek. Boven de tafel hangt een olielampje en langs de muren kondigen tientallen lampjes flikkerend de kerst al aan.

Gerrit Schelling - danser van origine - loopt bedrijvig rond. Dit is zijn werkterrein. Hij kookt net zo gemakkelijk voor vier als voor honderd personen. En wie er ooit gegeten heeft, weet

dat een groot chekok de scepter zwaait. Aristos Bouïus - hij is psycholoog, journalist, vrachtwagenchauffeur, slavist, verpleegkundige, koördinant en nog veel meer - zit aan tafel en draait zijn sjekkie. Er worden herinneringen opgehaald met Ria Mulder. Natuurlijk over Wico, maar ook over andere gasten; in vijf jaar kwamen er al duizenden. Je had 'Meneer God-verdomme' die uit boosheid over zijn hersenbloeding nauwelijks een ander woord over zijn lippen kreeg. En daar was 'Monsieur Bizarre', een kleine Fransman die gewend was aan rust, regelmaat en reinheid. Hij verwachtte een receptie, un docteur en een apotheek. Dat die er niet waren, kwam telkens als een verrassing voor hem. "C'est bizarre", zei hij dan. Je had Florentijn, een Amsterdamse man met een hersentumor die hem op een leuke manier soms zo gek als een deur maakte. Hij zei overal 'lief', 'leuk' of 'lekker' op. "Ook voor zijn ziekte moet hij een heel lieve man zijn geweest", constateert Bouïus met tederheid. "En herinner je je Henk nog?" vraagt Ria. "Een heel vitale man van begin 70." Schelling knikt. "Natuurlijk. Hij had zijn vrouw geholpen met euthanasie, omdat de arts dat niet wilde doen. Hij kwam bij ons omdat iemand had gezegd dat dat wel goed voor

hem zou zijn, maar die man was iets heel hoogs in de zeevaart geweest. Hij sliep altijd in dure hotels, dus toen hij hier kwam, schrok hij zich rot." Aristos knikt en verneukelt zich. "Het eerste wat hij zag, was een naakte Wico die buiten op zijn bed lang. Het was zo'n statige, keurige man, een echte kapitein Iglo. Hij moet echt wel doorzettingsvermogen hebben gehad om toch te blijven. Maar toen hij er eenmaal was, heeft hij aan iedereen zijn verhaal verteld. Dan kwam hij met foto's van zijn vrouw en vertelde hij dat niemand een hand uitstak en dat hij de euthanasie met een plastic zak had moeten plegen. Hij moest er steeds zo bij huilen, dat verdriet moest er gewoon uit."

Rodeloper

Anderhalf jaar geleden publiceerde deze krant het eerste verhaal over Les Gaillards, Frans voor sterke, ondeugende mannen. Het raakte bij velen een gevoelige snaar. Twee mannen die hun carrières in Amsterdam inruilden voor een onzeker leven in de Auvergne. Naast de muziek, dans- en andere cursussen die ze geven, stelden ze hun huis ook open voor mensen met een terminale ziekte. Je mag er zelfs sterven. Iedereen is welkom en wordt desnoods in Ne-

Dit artikel verscheen op 20 december jongstleden in de Telegraaf. We nemen het hier met toestemming integraal over.

derland opgehaald en terug gebracht met een eigen ambulance. Voor de minst draagkrachtigen komt de Stichting Mijnsheerenland, waaraan Les Gaillards verantwoording verschuldigd zijn, met een financiële regeling.

En als je komt, dan gaat de rode loper uit. Ria Mulder en Wico Wijschake schoven direct uit de ambulance aan bij een prachtig aangekleed champagne-ontbijt onder hoge, koele bomen. Ze voelden zich thuis. Daar is ook alle ruimte voor. Mensen met longkanker mogen roken. Wie wil drinken, drinkt. Bedilzucht bestaat niet, want je bent mens, geen patiënt. Samen met vrijwilligers neemt het duo de zorg op zich. Frappant is dat mensen die alleen voor een kunstzinnige week kwamen, vaak ook spontaan begonnen te helpen. "Een van onze motto's is: 'Sterf niet voor je doodgaat!'" zegt Bouïus. "Dus we lachen veel en gaan als een familie met elkaar om. Gezond en ziek door elkaar heen, dat maakt hier geen enkel verschil."

Uit de vele reacties op het verhaal bleek dat het vooral de echtheid was die mensen raakte. En de ongedwongenheid en die kan ver gaan. Op de eerste avond van ons verblijf kijken we naar wat video-opnamen van Florentijn, die vlak na zijn verblijf op Les Gaillards overleed aan de gevolgen van een hersentumor. Zou de reguliere medische wereld de beelden zien, dan zouden de ogen waarschijnlijk uit de kassen vallen. Gerrit danst met Florentijn door diens armen zacht heen en weer te bewegen op swingende muziek. Even later staat Gerrit op het bed met zijn voeten aan weerszijden. Het heeft iets van een instructiefilm over plasseks, ware het niet dat hij zijn kleren gewoon aan heeft, maar het is nog steeds dans. "Leuk", zegt Florentijn en zijn ogen stralen. Achter zijn bed, in de vensterbank, komt iets tot leven. Het, blijkt Rodokus te zijn, de huispauze, die wakker is geschud door de harde muziek en parmantig overeind komt. Wat later zien we hoe Wico wordt gedoucht en minstens een uur verzorgd. Daarna wordt hij door het huis gereden. Tijdens de tocht komt het huis goed in beeld en zie je dat het pleisterwerk rond bijna alle deuren ontbreekt, hoe andere klusjes zijn blijven liggen.

Anders

"We zijn zeker anders dan de gewone verzorgers", zegt Gerrit Schelling. "De verzorging in Nederland zit helemaal vast. Geen slecht woord daarover; want die mensen doen vreselijk hun best. Maar lees je

wat ze moeten doen, dan schrik je je toch rot: zes tot negen personen wassen per uur. Waar heb je het dan nog over? En dan de dingen die ze te horen krijgen tijdens hun opleiding; je mag je nooit hechten aan de patiënt, want die kan doodgaan. Wat een onzin. Als de liefdesrelatie ontbreekt, dan is de zorg juist niks. Het gaat natuurlijk niet om de handelingen die je verricht, maar om het contact dat je met de ander hebt. Ik hecht me wel degelijk aan de mensen hier. En natuurlijk vind ik het ook erg dat ze doodgaan, maar dat is onvermijdelijk."

Aristos Bouïus schenkt wijn in en aait hond Ultreia. Zegt dan: "Er komen wel eens mensen binnen die meteen roepen: 'Het stucwerk van de buitenmuur is afgebrokkeld' of 'Zo, zo, hier moet nog veel gebeuren'. Nou, dat klopt, maar dat is uiteindelijk totaal onbelangrijk. Kijk liever naar de dingen die al gedaan zijn en wat we doen met wat er wel is. Je ziet hier mensen in de meest open periode van hun leven. Ze worden niet meer gehinderd door allerlei futiliteiten en schaamte. Ze zijn zo open. Dood en leven wonen hier samen."

De volgende ochtend wandel ik met Ria Mulder door de omgeving. Langs beekjes, een visvijver en het vervallen gebouw van wat ooit een monumentale elektriciteitscentrale was, nu verborgen in de natuur. Het gesprek gaat over wat de dood met je doet. "Normaal gesproken houd je de dood buiten je", zegt Mulder, "maar toen we hoorden dat Wico ALS (do-

delijke, langzaam alles verlamme spierziekte, red.) had, hebben we langzaam maar zeker geleerd de dood binnen te laten. We hebben besloten dat we zoveel mogelijk zouden gaan genieten en hebben de knop omgedraaid.

Het leven wordt zo veel intenser omdat je weet dat de tijd beperkt is. Je leert je niet meer druk te maken om kleine dingen die daarvoor zo groot konden lijken. Toen Wico dood ging, zat ik achter hem op bed. Ik hield hem vast. Ik heb de dood letterlijk en figuurlijk omarmd. Het was zo'n vreemd gevoel, helemaal niet eng, maar anders dan alles dat je zou kunnen beschrijven. Het had misschien iets van een geboorte. Het was een gevoel dat zoveel groter was dan jezelf."

Later die dag stappen we in de auto om naar een vriendin te gaan die vijftig kilometer verderop woont. Onderweg praten we over de voortzetting van het werk. Met de kerst zijn er weer gasten, begint dat leven opnieuw. Ook vrijwilligers hebben zich alweer aangemeld, of ze goed zijn, is altijd weer afwachten. "De beste helpers blijken de mensen zonder ervaring te zijn", zegt Gerrit vanaf de achterbank. "Aristos en ik zijn heel slechte opdrachtgevers, maar we vinden het geweldig als mensen uit zichzelf dingen doen. We hopen altijd op wereldwijze mensen. Laatst hadden we hier een vrouw die geweldig was. De hele week luisterde ze alleen maar naar mensen om steeds dan net iets meer terug te geven. Het

is de kunst om dat soort mensen te vinden."

Het is trouwens nog maar de vraag of Les Gaillards hun werk lang kunnen blijven doen. Het was al eerder opgevallen dat Aristos Bouïus soms mank loopt. Hij blijkt een spierziekte te hebben die hem bij vlagen het leven zuur maakt. Terwijl we met een vaartje van honderd kilo meter over een weggetje razen, zegt hij: "Een tijd geleden heb ik een onderzoek gehad."

Kwam er in het ziekenhuis een arts naar me toe die hoofd schuddend zei: 'Uit de MRI blijkt dat er van alles mis is met u.' Dat was het, ik kon gaan. Veel zin om dingen verder uit te zoeken, heb ik niet. Ik heb sowieso niet zo'n hoge dunk van de medische zorg. Ik zal er nog wel een keer heen gaan, maar nu nog niet. Ik zie wel wat ervan komt. Voorlopig gaan we door, hoewel het niet reëel is om te zeggen dat we dit altijd nog zullen volhouden. Ik ben dan ook van plan om mijn oude beroep van relatietherapeut weer op te pakken. Vond ik altijd heel leuk en ik was er ook goed in."

Gevangene

Even later rijden we een zandweg in om bij een kasteel uit te komen. Hun vriendin blijkt eigenares van een paradijselijk oord. Toch is Alice (73) er een gevangene, want ze kan haar handen niet meer gebruiken en ook haar benen worden slechter. Noodgedwongen woont ze in haar eentje in de keuken van het château, een prachtig gebouw dat ze voor

450.000 euro aanbiedt, maar waarschijnlijk ook wel voor 300.000 euro zal verkopen. Dan heeft ze eindelijk geld voor een verzorgingshuis. Het liefst zou ze ook in Les Gaillards komen wonen, maar Aristos en Gerrit hebben besloten dat hun huis alleen nog maar openstaat voor mensen met een levensverwachting van een jaar. Van haar problemen zien we weinig. Alice praat honderduit en zorgt ervoor dat de cognacflles rondgaat. Het wordt steeds gezelliger en later, het is buiten alweer donker, als het gesprek komt op het werk van Bouïus en Schelling en Alice zegt: "Wat jullie doen, vraagt toch wel een enorme zelfopoffering. Hoe houd je dat nou vol?"

Maar Aristos Bouïus schudt zijn hoofd en zegt: "Absoluut niet. We zijn helemaal niet geïnteresseerd in zelfopoffering. We geloven dat je karakter wordt gevormd door alle ervaringen die je opdoet. En wij leven hier heel intens. Wico en veel anderen die zijn geweest, gaven zoveel warmte en liefde.

De gesprekken gaan echt ergens over. We zijn niet geïnteresseerd in een discussie over de Romeinse oudheid, een nieuwe auto of je hypotheek. Dan haken we binnen twee minuten af. Maar we worden nooit moe om te luisteren naar wat mensen drijft, wat ze werkelijk denken en voelen.

Bij Les Gaillards kom je terug tot de essentie van het leven."

♦
www.mijnsheerenland.com

Programma Documentairedag 13 juni 2004

Entrée vanaf 12.30 uur. (Catering aanwezig)

14.00 uur	Openingsfilm: 5 jaar Les Gaillards
14.20 uur	Openingswoord Arjan Immel & Aristos en Gerrit
14.30 uur	Film: <i>"Vader is zo stil de laatste tijd"</i> van Kees Brusse
15.30 uur	Pauze
Tijdens de pauze voor belangstellenden:	
15.45 uur	Keuzefilm I Verbleef van Bep bij Les Gaillards - sterven door kanker
16.00 uur	Keuzefilm II Verbleef van Paula bij Les Gaillards - leven met MS
16.30 uur	"The making off....." Aristos en Gerrit
16.40 uur	Avant-première van de documentaire: <i>"als ALS alles lam legt"</i> van Aristos Bouïus
17.40 uur	Slotwoord Arjan Immel
tot 19.00 uur	Tijd voor een borrel en napraten

Inschrijving werkt als volgt:

Maak zo snel mogelijk € 20 per persoon over op de Nederlandse girorekening van de Stichting Mijnsheerenland onder duidelijke vermelding van uw naam & adres (Stichting Mijnsheerenland te Mijnsheerenland, girorekening: 7.53.42.43). Het entréebewijs wordt u vervolgens toegestuurd. Op de dag zelf staat vanaf 18.30 uur één van onze vrijwilligers klaar en KRIJGT U €10 TERUG op vertoon van het entréebewijs. U betaalt dus slechts €10!

Plaats

Intres bv

Koninginneweg 1
3871 JZ Hoevelaken

Richting Amersfoort tot afslag Hoevelaken (14). Aan het einde van deze afslag gaat u rechtsaf. Voorbij het Shell station, bij rotonde rechtdoor en na ongeveer 200 meter vindt u Intres aan de rechterzijde.

Openbaar vervoer

Bij Amersfoort Centraal neemt u buslijn 102 of natuurlijk een treintaxi.

Winnaar Nieuwjaars puzzel

Hoe grappig! Wij trekken een winnaar uit de stapel inzendingen van de Nieuwjaarspuzzel en wat blijkt? Het is iemand die weliswaar de goede oplossing heeft ingezonden, maar heeft verzuimd zijn/haar naam en adres op de kaart te vermelden! Dus bij dezen direct een oproep? Wie heeft de oplossing van de puzzel op deze kaart ingestuurd?

Het mooie van de winnaar is ook nog dat hij/zij de eventuele hoofdprijs graag wil doorgeven aan een zieke vriendin die nog maar korte tijd te leven heeft. Reageer s.v.p. dus gauw!

Zoals beloofd krijgen de andere goede inzenders een troostprijs die ze (in eerste instantie) op 13 juni in Hoevelaken kunnen ophalen. Mochten ze verhinderd zijn daarvoor, dan komt de prijs later natuurlijk. ♦

De vrijwilligersweek van de lente van dit jaar is inmiddels meer dan VOL. Gelukkig hebben velen zich opgegeven om het pand en het park eromheen weer helemaal klaar te maken voor de zomer en natuurlijk voor onze gasten!

De Troostprijswinnaars

Ton & Marijke Kremer, *Oldenzaal*
Walter & Ben Vermeer, *Pijnacker*
Mw M. Klercq, *Huizen*
Hans Ruitenkamp & Marga-Hoogveen, *Almere*
Diet van Keulen, *Lelystad*
Jan van Lookeren Campagne, *Arnhem*

Anja Eijlander, *Amsterdam*
Hilde Engelen, *Voorburg*
Paola Flores, *Eindhoven*
M. Kracht-Ten Cate, *Sneek*
Anneke Postma, *Den Haag*
Rianne Veenstra, *Maartensdijk*
To & Bert Schuller, *Etten-Leur*
Noor Lucassen, *Amsterdam*
Marianna & Leo Schoorl, *Zandvoort*

Freek & Elly Hols, *Driemond*
Ineke Elzinga, *Heerlen*
W. Kweekel, *Spijkensisse*
Janetta Weijer, *Drachten*
Yasmin Verschure, *Schijndel*
K. Verzijl-Dirkse, *Mijnsheerenland*
M.M. Benning, *Sneek*
Ivette van Laar, *Schaasberg*
Marijke van Hooff, *Hoeven*
Thomas & Marijke van Ginneken-Blom, *Leersum*
Moniek Jansen, *Utrecht*
Marga Ahlers, *Amsterdam*
Ger & Eef Bouwman, *Bellenaves*
Jeroen & Annelies Grapendaal, *Barendrecht*

Ina & Kees Rosmolen, *Halsteren*
Trudie Verhoef, *Amsterdam*
Lieke Biegelaar, *Etten-Leur*
Mevr. Schelling, *Mijnsheerenland*
Daan van der Klift, *Nieuwegein*
Els Smeets, *Heerlen*
José Ruloff Manuputty, *Hilversum*
Roel & Thea van der Kamp, *Schagen*
Rineke Vonk, *Amsterdam*

Nader nieuws "Het Noorderlicht"

Het afgelopen jaar heb ik met veel mensen gepraat over het plan voor een kleinschalig, sfeervol, levendig en vriendelijk "vakantiehuis" in Nederland voor mensen in de laatste fase van hun leven.

LAETITIA SCHWEITZER

Een huis met ruimte voor ontspanning, creativiteit en zingeving. En met een open karakter! Het gaat om een verblijf voor 2 rolstoel-/bedlegerige gasten en 2-4 mobiele zorggasten met hun naasten en een 8-tal overige gasten (passanten, pelgrims, cursisten). Het model voor deze opzet was "Les Gaillards" in Frankrijk.

De reacties op dit plan waren zo enthousiast en hartverwarmend, dat het me de moed gaf om stap voor stap verder te gaan met dit plan. Op 29 januari 2004 is de akte bij de notaris gepasseerd: Stichting Het Noorderlicht. De naam heeft betrekking op het licht dat dit huis in het noorden van ons land wil laten schijnen en op een schitterend verschijnsel waar ieder zelf iets bij mag bedenken.

Er is gekozen voor een klein, slagvaardig bestuur van 3 mensen (Marlon, Jack en Laetitia) en daaromheen een adviesgroep. Wilt u uw bijdrage ook geven? Dit zijn de gegevens: giro: 4411884 t.n.v. Stichting Het Noorderlicht, Magnoliastraat 18, 9301 MZ Roden. Initiatiefneemster is Laetitia Schweitzer, via e-mail te bereiken op: l.schweitzer@12move.nl Het bestuur van de Stichting Mijnsheerenland heeft besloten een aanmoedigingsbijdrage te geven van €5.000,-. ♦

Onderstaande tekst vonden wij in ons gastenboek. We beschouwen het als een les voor onszelf.

"Kapeltekst"

Ga rustig uw weg temidden van het lawaai en de haast en onthoud welke vrede kan liggen in de stilte. Verkeer met een ieder op goede voet voor zover dat mogelijk is zonder verlies van uw gevoel van eigenwaarde. Kom kalm en duidelijk voor uw mening uit; en luister naar anderen, zelfs naar de saaien en de onwetenden; ook zij hebben u iets te zeggen. Vermijd luidruchtige en agressieve mensen; zij zijn een kwelling voor de geest. Indien u zelf vergelijkt met anderen loopt u kans ijdel of verbitterd te worden; want altijd zijn er te vinden, die kleiner of groter zijn dan u. Verheug u in wat u tot stand bracht alsmede in uw plannen voor de toekomst. Blijf geïnteresseerd in uw loopbaan hoe onaanzienlijk die ook mag zijn; zij is een waardevol bezit in de wisselvalligheid der tijden. Wees voorzichtig in zaken; want de wereld is vol bedrog. Maar wees niet blind voor het feit dat ook de deugd bestaat; vele mensen streven hoge doelen na; en overal vertoont het leven volop blijken van heldenmoed. Wees zelf. Veins vooral geen genegenheid. Wees ook niet cynisch over de liefde, want ondanks alle kilheid en ontgoocheling is de liefde blijvend als het gras. Aanvaard blijmoedig de lessen die het leven u leerde; neem met dankbaarheid afscheid van de gaven der jeugd. Sterk uw geest om u te beschutten bij plotselinge tegenslag. Maar laat u niet in verwarring brengen door uw verbeeldingskracht. Veel angsten spruiten voort uit vermoedelijkheid en eenzaamheid. Wees, behoudens een gezonde mate van zelftucht, toegankelijk voor uzelf. U bent een kind van het universum, evenzeer als de bomen en de sterren; u hebt er recht op hier te zijn. En of u het begrijpt of niet, er is geen twijfel aan dat het universum zicht ontvouwt zoals is voorbestemd. Leef daarom in vrede met God, welk beeld u van hem ook hebt en wat uw werken en wensen ook mogen zijn, bewaar in alle lawaai en verwarring van het leven, vrede in uw ziel. Ondanks alle valse schijn, sleur en ontgoocheling is de wereld toch mooi. Wees behoedzaam. Streef ernaar gelukkig te zijn.

Uitg: door St. Werkgemeenschap 'Eckehart' in Leusden.

Agenda 2004

1 - 8 mei	Vrijwilligersweek bij Les Gaillards
9 - 16 mei	Gereserveerd
13 juni	Documentairedag in Hoevelaken vanaf 12.30 h - 19.00 h
30 mei - 6 juni	Gereserveerd
26 juni - 4 juli	Massagecursus I voor MANNEN
3 - 10 juli	Massagecursus II voor MANNEN
8 - 15 augustus	Russische vierstemmige koorzang o.l.v. Aristos Bouïus

Voor alles geldt: reserveren/aanmelden/deel vooruitbetaling verplicht. *Inschrijving is reeds mogelijk.*

Prijzen en verdere belangrijke details zijn natuurlijk op aanvraag beschikbaar en op de Internet-site te vinden. Vaak (maar niet altijd, vanwege de bezetting) kunt u als u dat wilt ook extra overnachtingen bespreken om er een vakantietijd aan vast te koppelen. Natuurlijk bent u de rest van het jaar gewoon als gast welkom! Kijk voor uitgebreide informatie op onze site (*geen www dus!*):

<http://lesgaillards.free.fr>